

bilost svědecká. Jest proto na nalézacím soudě, by v jednotlivém případě posoudil tělesný a duševní vývoj dítěte s hlediska Šu 151 čís. 3 tr. ř. a dle toho o jeho svědecké způsobilosti rozhodl (Storch, II. strana 105; Lohsing, strana 316). Že by se byl prvý soud v tomto případě nebyl zachoval dle této zásady, nevychází z protokolu, jenž též neosvědčuje, že by obhajoba o způsobilosti svědkově k výsledku pochybnosti byla vyslovila a proti němu se ohradila. Není tu proto podkladu pro zmatek čís. 3 § 281 tr. ř. a bylo pouze věci nalézacího soudu, by posoudil, jak má výpověď svědkovu při svém rozhodnutí hodnotiti.

Čís. 2095.

Maření exekuce (zákon ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák.).

Rozlišení skutkových podstat přečinu ve smyslu Šu 1 zákona a zločinů §§ 197, 205 a) tr. zák.

Zákonnému předpokladu, že úmysl pachatelův směřuje k tomu, by zúplna nebo částečně zmařil uspokojení věřitele (§ 1 zákona), dlužno rozuměti tak, že zlý úmysl musí se vyčerpati v pachatelově snaze zmařiti konkrétní úkon exekuční.

§ 1 zákona nerozeznává, zda se dlužník zbavil majetkového předmětu za úplaty či bez úplaty.

(Rozh. ze dne 19. září 1925, Zm I 329/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hoře Kutné ze dne 18. března 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle Šu 1 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost dovolává se číselně jediného důvodu zmatečnosti dle čís. 9 b) písm. a) Šu 281 tr. ř. a ani věcně nepoukazují její vývody k žádnému z ostatních zmatků, v Šu 281 tr. ř. vyjmenovaných, obzvláště nevytýká se výroku prvního soudu ani výslovně, ani zřetelným poukazem žádná z formálních vad pod čís. 5 tohoto Šu uvedených. Zákonné doličení zmatku čís. 9 písm. a) omezuje se na právní rozbor skutečností, které, jsouce v napadeném rozsudku zjištěny, tvoří skutkový podklad výroku o vině, a, jde-li o stížnost ve prospěch obžalovaného, na dokazování, že souhrn těchto skutečností nezakládá trestného činu, k pravomoci soudu příslušejícího. Pokud stížnost těchto mezi nedbá a beztrestnost skutku odvozuje přímo z výsledků hlavního přelíčení, vlastně výhradně ze stěžovatelovy obhajoby, již doplňuje nepřipustnými novotami, vybočuje z rámce zrušovacího řízení a nelze k ní vůbec přihlížeti. Bezpředmětnými jsou další vývody, že stěžovatel nebyl povinen, ani by své věřitelce oznámil, že má ještě pohledávky, ani aby 20.000 Kč, které si, postoupiv pohledávky, vypůjčil, věřitelce donesl. Neboť napadený rozsudek neshledává přečin maření exekuce, jímž uznává stěžovatele vinným v trpném chování se stěžovatele, v opomenutí sdělení o pohledáv-

kách a neodvedení 20.000 Kč věřitelce, nýbrž v jednání kladném, totiž v tom, že stěžovatel, ačkoliv již od 8. října 1923 o své rozsudečné povinnosti k placení věděl, postoupil 26. listopadu 1923 své pohledávky v (nominální) ceně přes 60.000 Kč bance Č. L., přijal za ně 20.000 Kč a spotřeboval peníze ty pro sebe a že postup pohledávek stal se v úmyslu, by věřitelka na ně nemohla sáhnouti a nemohla se na nich pro svou pohledávku hojiti. Arciř namítá stížnost: 1. že skutková podstata §u 1 zákona o maření exekuce předpokládá úmysl, zmařiti konkrétní akt exekuční a že takového v době postupu pohledávek tu nebylo; 2. že zbavení se majetkového předmětu není totožným s jeho zcizením za úplatu, má-li věřitel možnost, by docílil uspokojení v úplatě, vstoupivší na místo předmětu, jehož se dlužník zbavil.

Námítky neobstojí. Zákonnému předpokladu, že pachatelův úmysl směřuje k tomu, by úplna nebo částečně zmařil uspokojení věřitele, dlužno — jak plyne z další věty §u 1 zákona o maření exekuce »pokud není v tom trestného činu přísnějším trestem ohroženého« — rozuměti tak, že zlý úmysl musí se vyčerpati v pachatelově snaze, by věřiteli nedostalo se uspokojení z určité části dlužníkovy jmění, a omeziti se na zmaření exekuce do určité části tohoto jmění neboli na zmaření konkrétního úkonu exekučního. Při dále jdoucím úmyslu dlužníkově, směřujícím k tomu, by uspokojení věřitele bylo naprosto zmařeno a aby věřitelova pohledávka vůbec nebyla uspokojena, spadá jednání rázu v §u 1 zákona naznačeného z pravidla pod přísnější hledisko §u 197, po případě §u 205 písm. a) tr. zák. Ochrana věřitele proti činům, jimiž maří dlužník konkrétní akt exekuce, to jest exekuci do určitého předmětu, exekuci podléhajícího, a tím uspokojení věřitele z dotyčné části dlužníkovy jmění, není časově omezena na dobu, kdy exekuce jest v běhu, tedy na dobu po zahájení onoho druhu exekuce, o jehož maření jde. Naopak poskytuje zákon tuto ochranu věřiteli též po dobu exekuce hrozící, to jest již v době před zahájením konkrétního způsobu exekuce, pokud jen dlužník ví, že jest mu platiti v určité době a že k exekuci dojde, protože svému závazku včas dostáti nemůže nebo nechce. Tím spíše sluší věřiteli přiznati ochranu proti jednání naznačeného rázu pro dobu mezi skončením jednoho a zahájením jiného druhu exekuce. Proto nezáleží na tom, že až do doby postupu pohledávek byla již zahájena a již dokončena toliko exekuce na nemovitosti. Rozhodným jest, že stěžovatel v této době již věděl o své rozsudečné povinnosti k placení a o tom, že věřitelka exekučně vymáhá pohledávky, z rozsudku vyplývající. Jinak, než ustanovení §u 205 písm. a) tr. zák., jemuž jest i zcizení některé součástky dlužníkovy jmění toliko zvláštním druhem jednání, jmění zmenšujícího, uvádí § 1 zákona o maření exekuce určité druhy dlužníkových činů, dotýkajících se složek jeho jmění, aniž stanoví povšechný předpoklad, že činem nastalo zmenšení jmění, a k uskutečnění zlého úmyslu, v předchozím odstavci vymezeného, stačí, vzešla-li z činu dlužníkovy taková přeměna v jeho jmění, která způsobuje věřiteli obtíže, obzvláště průtahy ve vydobytí pohledávky, třebaže celkový stav jmění nestal se pro věřitele nepříznivějším, nýbrž zůstal takovým, že uspokojení věřitele není naprosto zmařeno ani ztenčeno. Důsledkem toho nerozeznává § 1 zákona o maření exekuce ani, zda se dlužník majetkového předmětu zbavil za úplatu či bez úplaty (srovnej rozh. zrušova-

cího soudu vídeňského č. 940 úř. sb. a materialie zákona). Že v tomto případě způsobená škoda převyšuje 100 Kč, napadený rozsudek výslovně zjišťuje a stěžovatel toho ani nepopírá. Proto nelze shledati právní omyl ani v tom, že napadený rozsudek podřadil postoupení pohledávek v nominální ceně 60.000 Kč, třebaže se stalo za úplatu hotových 20 000 Kč, pod pojem zbavení se majetkového předmětu, ani v tom, že napadený rozsudek určil výši škody, jež byla tímto postupem věřitelce způsobena nad 100 Kč.

Čís. 2096.

»Omylem« (§ 197 tr. zák.) jest jakákoliv představa se skutečností se nesrovnávající. V omyl jest uveden netoliko ten, v jehož myslí byla vyvolána nesprávná představa o skutkové okolnosti, již si dosud vůbec nepředstavoval, nýbrž i ten, v jehož myslí byla o některé skutečnosti na místě správné, se skutečností se srovnávající představy vyvolána představa od této jeho původní představy odchylná a se skutečností se nesrovnávající.

Zákonný pojem »Istivého předstírání« není podmíněn úskočností a zvláštní záludností; jest naplněn jakýmkoliv oklamáním důvěry v denním (obchodním) životě obvyklé.

Prodej nemocného dobytčete s ujištěním, že jest jen zanedbané, jinak však zdravé. Drobný zemědělec nemá dostatečných vědomostí k rozpoznání, zda jest zdrávo či nemocno.

Cena je tu »řejmě přemrštěnou« ve smyslu §u 7 zákona o trestání válečné lichvy ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. jen, převyšuje-li i skutečnou cena zdravého dobytčete jinak týchž vlastností.

(Rozh. ze dne 19. září 1925, Zm II 244/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 4. března 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ů 197, 200 tr. zák., vyhověl jí, pokud jde o přestupek předražování podle §u 7 odstavce první zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti podle čís. 9 písm. a) a 10 §u 281 tr. ř. Proti výroku, že stěžovatel jest vinen zločinem podvodu, namítá stížnost, že stěžovatel neuvedl Josefa H-u Istivým předstíráním v omyl, tvrdě, že kráva jest zdráva; tato známka podvodu předpokládala by skrytost, nepoznatelnost předstírané skutečnosti, kdežto nemoc krávy byla podle výpovědí svědků Františky P-ové a Josefa B-y na první pohled zřejmá a sám Josef H. udal, že se mu již při koupi krávy zdálo, že kráva není zdráva, a že to také řekl Antonii H-é, spoluobžalované manželce stěžovatele. Námitka, jež opomíjí další část výpovědi